

|                            |                                |
|----------------------------|--------------------------------|
| Súd:                       | Najvyšší súd SR                |
| Spisová značka:            | 2Obdo/63/2021                  |
| Identifikačné číslo spisu: | 6118235460                     |
| Dátum vydania rozhodnutia: | 25.08.2022                     |
| Meno a priezvisko:         | JUDr. Ivana Izakovičová        |
| Funkcia:                   | sudca                          |
| ECLI:                      | ECLI:SK:NSSR:2022:6118235460.1 |

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Ivany Izakovičovej a členiek JUDr. Beaty Miničovej a Mgr. Sone Pekarčíkovej, v spore žalobkyne: L. V., nar. XX. L. XXXX, trvale bytom I., zastúpeného JUDr. Pavlom Gráčikom, advokátom, so sídlom Farská 40, 949 01 Nitra, proti žalovanému: JUDr. Jana Živická, so sídlom kancelárie Bakossova 8, 974 01 Banská Bystrica, správkyňa konkurznej podstaty úpadcu E. H., nar. X. R. XXXX, trvale bytom F., zastúpenému ADVOKÁTSKA KANCELÁRIA - Marek Piršel s.r.o., so sídlom Kopčianska 10, 851 01 Bratislava, IČO: 47 255 498, v mene ktorej koná JUDr. Marek Piršel, ako advokát a konateľ, o vylúčenie majetku zo súpisu konkurznej podstaty, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 62Cbi/2/2018, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 15. októbra 2020, č. k. 43CoKR/26/2020-257, takto

### rozhodol:

- I. Dovolanie žalobkyne o d m i e t a .
- II. Žalovanému p r i z n á v a nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

### Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo dňa 28. januára 2020, č. k. 62Cbi/2/2018-171, výrokom I. určil, že hnuťelný majetok žalobkyne, zapísaný do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu E. H., nar. X. R. XXXX, trvale bytom F., v konkurznom konaní vedenom pred Okresným súdom Banská Bystrica sp. zn. 2K/86/2016 pod číslom súpisovej zložky 2 až 29 - hnuťelné veci, a to:

- záhradný nábytok z umelého ratanu kombinovaného so sklom - 4x polohovateľná stolička, 1 x stôl - súpisová hodnota 135,- Eur, hodnota (trhová) 135,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,
- trampolína zn. inSPORTine o priemere cca 4m - súpisová hodnota 100,- Eur, hodnota (trhová) 100,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,
- trojzostava z hojdačiek z dreva a umelej hmoty - súpisová hodnota 100,- Eur, hodnota (trhová) 100,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,
- basketbalový kôš zn. inSPORTine - súpisová hodnota 110,- Eur, hodnota (trhová) 110,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,
- 3-dielny pracovný nábytok + 2x stôl - súpisová hodnota 75,- Eur, hodnota (trhová) 75,- Eur

spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - tlačiarň zn. SAMSUNG, typ: X-press C480W - súpisová hodnota 55,- Eur, hodnota (trhová) 55,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - skartovačka zn. Sigma, typ: PCC350C - súpisová hodnota 70,- Eur, hodnota (trhová) 70,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2x nočný stolík (hnedobiela farba) - súpisová hodnota 20,- Eur, hodnota (trhová) 20,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2x polica (1x šuflík +1x šuflík, dvierka) - súpisová hodnota 60,- Eur, hodnota (trhová) 60,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - vysoká šuflíková skriňa - súpisová hodnota 45,- Eur, hodnota (trhová) 45,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - ventilátor na stojane, typ: VT1018R - súpisová hodnota 20,- Eur, hodnota (trhová) 20,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2x barové stoličky - súpisová hodnota 20,- Eur, hodnota (trhová) 20,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2-dielna dyhovaná jedálenská zostava - súpisová hodnota 95,- Eur, hodnota (trhová) 95,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - sklenená vitrína kombinovaná s drevom - súpisová hodnota 85,- Eur, hodnota (trhová) 85,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - polička pod televízor - súpisová hodnota 25,- Eur, hodnota (trhová) 25,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2x reproduktor na domáce kino zn. PHILIPS, typ: Twin sups - súpisová hodnota 50,- Eur, hodnota (trhová) 50,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 5-dielna dyhovaná chodbová zostava so zrkadlom - súpisová hodnota 70,- Eur, hodnota (trhová) 70,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - šatníková skriňa so zrkadlom - súpisová hodnota 160,- Eur, hodnota (trhová) 160,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - kosačka s profí vozíkom zn. Husqvarna, typ: CTH220-TWIN - súpisová hodnota 2.500,- Eur, hodnota (trhová) 2.500,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - mraziarsky box zn. LIEBHERR - súpisová hodnota 190,- Eur, hodnota (trhová) 190,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - gitara s púzdom zn. PASADENA, typ: CGI-3/4 - súpisová hodnota 20,- Eur, hodnota (trhová) 20,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2x detský písací stôl z masívu + 2x šuflíková polička - súpisová hodnota 400,- Eur, hodnota (trhová) 400,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 2x detská šatníková skriňa z masívu - súpisová hodnota 360,- Eur, hodnota (trhová) 360,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - nízka polička z masívu (kombinovaná s 3 šuflíkmi) - Súpisová hodnota 50,- Eur, hodnota (trhová) 50,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - vysoká polica z masívu (kombinovaná s 3 šuflíkmi) - súpisová hodnota 70,- Eur, hodnota (trhová) 70,- spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - vysoká šuflíková polica z masívu - súpisová hodnota 80,- Eur, hodnota (trhová) 80,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - 3-dielna šuflíkovo-otváracia polica - súpisová hodnota 80,- Eur, hodnota (trhová) 80,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,  
 - okenný čistič Kärcher žltó-čierny - súpisová hodnota 10,- Eur, hodnota (trhová) 10,- Eur, spoluvlastnícky podiel 1/1,

nepatrí do konkurznej podstaty úpadcu. Výrokom II. žalobcoví súd prvej inštancie priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100 %.

2. Z obsahu spisu vyplynulo, že sa žalobkyňa žalobou doručenou na súd prvej inštancie dňa 28. februára 2018 domáhala voči žalovanému, aby súd určil, že hnutelné veci, špecifikované vo výrokovej časti tohto rozhodnutia, zapísané do všeobecnej konkurznej podstaty úpadcu, pod číslom súpisovej zložky 2 až 29 (ďalej len „hnutelné veci“), nepatria do konkurznej podstaty úpadcu a správca je povinný ich z

konkurznej podstaty vylúčiť.

3. Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom zo dňa 14. marca 2019, č. k. 62Cbi/2/2018-74, žalobe vyhovel. Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací uznesením zo dňa 10. októbra 2019, č. k. 43CoKR/23/2019-143, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konania. V rámci odôvodnenia odvolací súd upriamil pozornosť súdu prvej inštancie opätovne posúdiť nárok uplatnený žalobkyňou v celom rozsahu s dôrazom na unesenie dôkazného bremena a bremena tvrdenia o existencii subjektívneho práva, t. j. vlastníckeho práva žalobkyne k hnutelným veciam, ktoré zaťažovalo žalobkyňu. Pri opätovnom posudzovaní vykonaného dokazovania a hodnotení sporných a nesporných tvrdení uložil odvolací súd súdu prvej inštancie, aby v odôvodnení rozhodnutia uviedol, akým spôsobom sa vysporiadal so spornými svedeckými výpoveďami, s tvrdenou totožnosťou súpisu hnutelných vecí vykonaného správcom a potvrdeniami ako príloh ku zmluve o výpožičke a dostatočne jasným, určitým a presvedčivým spôsobom odôvodnil svoj záver, ako aj úvahy, ktoré ho viedli k vyhodnoteniu dôkazov vykonaných v tomto konaní s prihliadnutím na jednotlivé dôkazy, ako aj na ich celok vo vzájomnej súvislosti.

4. Okresný súd v novom rozhodnutí uviedol, že vykonaným dokazovaním mal za preukázané, že v konaní predložená Zmluva o výpožičke zo dňa 1. septembra 2000 (ďalej aj ako „zmluva“) nedefinuje, ktoré konkrétne hnutelné veci mali byť predmetom výpožičky, keď v článku I. zmluvy sú hnutelné veci ako predmet výpožičky popísané len všeobecne ako „hnutelné veci, nadobudnuté pred platnosťou a účinnosťou zmluvy a aj po platnosti a účinnosti tejto zmluvy.“ V článku V. bod 2 zmluvy bol odkaz na prílohu ako súčasť zmluvy. V konaní bolo spolu so zmluvou súdu predložené aj písomné potvrdenie prijatia predmetu výpožičky zo dňa 31. decembra 2015 a zo dňa 30. júna 2017, obsahujúce jednotlivé určené hnutelné veci.

5. Okresný súd upozornil, že samotná zmluva o výpožičke nepredstavovala dôkazný prostriedok preukazujúci vlastnícke právo žalobkyne. Jednalo sa len o titul preukazujúci oprávnenosť úpadcu predmetné hnutelné veci užívať. Platnosť, podmienky uzavretej zmluvy o výpožičke, postup pri uzatváraní tejto zmluvy, preto nepovažoval súd prvej inštancie za rozhodujúce skutočnosti pre uvedené konanie. Na doplnenie súd prvej inštancie uviedol, že ak by aj bolo v konaní zistené, že žalobkyňou predložené listinné dôkazy boli zhotovené dodatočne, táto skutočnosť by výsledok tohto konania neovplyvnila. Toto konštatovanie súd prvej inštancie odôvodnil tým, že zmluva o výpožičke pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu, čiže mohla byť uzavretá aj ústne. Keďže existencia zmluvy o výpožičke v danom spore podľa súdu prvej inštancie nie je právnym titulom preukazujúcim vlastnícke právo žalobkyne, nepreukazuje ani nárok žalobkyne na vylúčenie vecí z konkurznej podstaty. Zmluvu o výpožičke tak súd prvej inštancie posúdil len ako nepriamy dôkaz.

6. Žalobkyňa v konaní, okrem vlastného výsluchu, navrhla vykonať výsluch dvoch ďalších svedkov, ktorí zhodne potvrdili verziu žalobkyne v tom smere, že veci zapísané do súpisu konkurznej podstaty patria žalobkyňi. Pri hodnotení výpovedí všetkých vypočutých osôb vzal súd prvej inštancie do úvahy, že svedkovia v príbuzenskej väzbe k žalobkyňi boli v konaní poučení o povinnosti vypovedať pravdu a nič nezamlčovať. Rovnako boli poučení aj o trestnoprávných následkoch krivej výpovede. Výpoveďami svedkov, ktorí zhodne uvádzali, že sporné veci nadobudla žalobkyňa, mal súd potom za preukázané, že žalobkyňa je vlastníkom predmetných hnutelných vecí.

7. Okresný súd rozpory v ich výpovediach nepovažoval za natoľko závažné, aby dospel k iným záverom. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že nakoľko sa jednalo o veci, ktoré žalobkyňa podľa jej tvrdenia vypožičala bratovi pred viacerými rokmi, nie je možné ani očakávať, aby s odstupom času presne identifikovala tú ktorú vec označením konkrétnej značky a farby, zvlášť, keď vecí rovnakého druhu (kosačiek) bolo vypožičaných viac. Z rovnakého dôvodu okresný súd pripustil, že aj svedkyňa mohla pri opise spornej kosačky túto zameniť s inou, ktorú mala u seba v držbe, na základe zmluvy o výpožičke. Keďže okrem výpovedí svedkov a žalobkyne žiadne iné dôkazy v konaní navrhnuté a vykonané neboli, súd prvej inštancie nedospel k záveru, že výpovede svedkov sú nepravdivé.

8. Sám súd prvej inštancie skonštatoval, že žalobkyňa v konaní nepredložila vierohodné listinné dôkazy o existencii zmluvy o výpožičke medzi ňou ako vlastníkom a úpadkyňou ako oprávnenou držiteľkou vecí, a preto nepovažoval za vylúčené, že tieto dôkazy mohli byť zhotovené aj dodatočne pre účely tohto konania.

9. Nakoľko zmluva o výpožičke pre svoju platnosť nevyžaduje písomnú formu, okresný súd dospel k záveru, že obrana žalovaného, spočívajúca v spochybňovaní platnosti písomne uzavretej zmluvy a predložených príloh k tejto zmluve, nebola bez ďalších dôkazov postačujúca na to, aby súd obranu žalovaného vyhodnotil ako dôvodnú. V konaní boli podľa súdu prvej inštancie navrhnuté a vykonané priame dôkazy, ktoré svedčili v prospech žalobkyne, a to výpovede svedkov, ktorí potvrdili vlastnícke právo žalobkyne k hnutelným veciam.

10. S prihliadnutím na to, že v konaní bolo vykonaných viac dôkazov svedčiacich v prospech žalobkyne, ktorými bolo preukázané subjektívne právo žalobkyne k hnutelným veciam zapísaným so súpisu všeobecnej podstaty úpadcu pod súpisovou zložkou č. 2 až 29, vylučujúce ich zápis do konkurznej podstaty, súd prvej inštancie vyhovel podanej žalobe v plnom rozsahu.

11. Vzhľadom na úspech žalobkyne v konaní, o nároku na náhradu trov konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 C. s. p. a za použitia zásady úspechu, súd prvej inštancie úspešnej žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania voči neúspešnému žalovanému v rozsahu 100 %. O samotnej výške trov konania bude rozhodnuté postupom podľa § 262 ods. 2 C. s. p. po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením.

12. Na odvolanie žalovaného Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom zo dňa 15. októbra 2020, č. k. 43CoKR/26/2020-257, rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 28. januára 2020, č. k. 62Cbi/2/2018-171, v prvej výrokovej vete zmenil tak, že žalobu v celom rozsahu zamietol a v druhej výrokovej vete zmenil tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvostupňového konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

13. Dňa 15. októbra 2020 odvolací súd na pojednávaní zopakoval dokazovanie v nevyhnutnom rozsahu, a to prečítaním podstatného obsahu zmluvy o výpožičke zo dňa 1. septembra 2020 a opätovným vypočutím svedkyne. Odvolací súd skonštatoval, že všetky ďalšie listiny nachádzajúce sa v súdnom spise boli stranám sporu doručené, títo boli s nimi oboznámení, ich obsah sporný nebol, preto odvolací súd v zmysle § 204 C. s. p. dokazovanie prečítaním týchto ďalších listín nevykonával.

14. Na pojednávaní nariadenom na deň 15. októbra 2020 zamýšľal odvolací súd zopakovať dokazovanie aj výsluchom žalobkyne a svedka. Právnomu zástupcovi žalobcu uložil v predvolaní na termín pojednávania povinnosť zabezpečiť prítomnosť žalobkyne a upovedomil ho aj o zopakovaní dokazovania výsluchom žalobkyne a svedkov. Žalobkyňa predvolanie na termín pojednávania v úložnej lehote neprevzala (doručenka na č. l. 249 spisu) a právny zástupca jej prítomnosť na pojednávaní nezabezpečil. Odvolací súd mal predvolanie svedka za doručené (doručenka na č. l. 246 spisu), pričom tento sa na pojednávanie bez ospravedlnenia nedostavil.

15. Právny zástupca žalobcu na pojednávaní uskutočnenom dňa 15. októbra 2020 uviedol, ako dôvod neúčasti žalobkyne a svedka na danom pojednávaní, že sa v čase jeho konania mali nachádzať vo vyšetrovacej väzbe. Dôvod tejto väzby ako ani jej začiatok neboli právnomu zástupcovi žalobcu známe, pričom o tejto skutočnosti mal vedomosť približne jeden mesiac pred pojednávaním. Právny zástupca žalobkyne však odvolaciemu súdu túto skutočnosť pred pojednávaním včas neoznámil a ani nenavrhol vykonanie týchto dôkazov a za tým účelom ani nepožiadala o odročenie pojednávania. Odvolací súd upozornil na skutočnosť, že výsluch žalobkyne ako aj svedka navrhla žalobkyňa (podanie zo dňa 9. mája 2018 na č. l. 34 spisu) s tým, že tieto mali preukazovať jej tvrdenia. Inými slovami, malo sa jednáť o dôkazy navrhnuté žalobkyňou v jej prospech.

16. Odvolací súd tieto dôkazy nezopakoval dôvodu neprítomnosti predvolávaných osôb, absencie

procesného návrhu zo strany žalobkyne, resp. jej právneho zástupcu, na zopakovanie tohto dokazovania a návrhu na odročenie pojednávania, prihliadol pri tom aj na procesnú zodpovednosť za unesenie dôkazného bremena a na zásadu hospodárnosti konania. Namiesto toho odvolací súd vychádzal zo zopakovania dokazovania výsluchom svedkyne, prečítaním zmluvy o výpožičke zo dňa 1. septembra 2020 (pričom v zmysle § 204 C. s. p. dokazovanie prečítaním ďalších listín odvolací súd nevykonával) a vychádzal z dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie, ktoré v zostávajúcej časti považoval za postačujúce na rozhodnutie o nároku žalobkyne.

17. Odvolací súd s posúdením súdu prvej inštancie obsiahnutým v napadnutom rozsudku vyslovil nesúhlas. Súd prvej inštancie sa podľa názoru odvolacieho súdu žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami a výhradami žalovaného, ktoré uvádzal v priebehu celého konania, a to k podstatnej skutočnosti, že potvrdenia sú ako prílohy k zmluve o výpožičke nielen obsahovo, ale aj graficky zhodné a totožné so súpisom zoznamu hnutelných vecí zverejneným správcom dňa 11. septembra 2017 v Obchodnom vestníku. Žalovaný tvrdil, že sa jednalo o text vytvorený výhradne za účelom jeho zverejnenia v Obchodnom vestníku, a preto nemohol byť žalobcovi, ani úpadcovi a ani svedkovi známy ku dňu 31. decembra 2015 a 30. júna 2017, keď mali byť spísané potvrdenia o predmete výpožičky ako prílohy k zmluve o výpožičke. Odvolací súd má za to, že sa súd prvej inštancie s týmito výhradami v rámci odôvodnenia vôbec nezaoberal.

18. Záver súdu prvej inštancie, že nemal dostatok dôkazov predložených a označených žalovaným, ktoré by boli spôsobilé potvrdiť jeho pochybnosti o dodatočne vyhotovenej zmluve o výpožičke, vrátane jej dvoch príloh, nezodpovedá podľa odvolacieho súdu obsahu spisu, keď sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdením žalovaného o odlišnom znení súpisu vykonanom dňa 31. júla 2017 oproti zneniu zverejnenému v Obchodnom vestníku dňa 11. septembra 2017, ktoré tvrdenie zo strany žalobkyne popreté nebolo. Tvrdenia žalobkyne o tom, že totožnosť medzi potvrdeniami ako prílohou k zmluve o výpožičke a zoznamom súpisu zverejneného správcom v Obchodnom vestníku 11. septembra 2017 vyplýva z dôvodu, že to bol úpadca a svedok, ktorí poskytli podklady pre správcu na súpis hnutelných vecí, považoval odvolací súd za irelevantné a v rozpore s logikou veci a chronológiou uvedených dokladov.

19. Ak na základe tvrdenia žalovaného, ktoré žalobkyňa nepoprela, bol odlišne formulovaný popis jednotlivých vecí pri ich reálnom súpise dňa 31. júla 2017, a to na základe podkladov od úpadcu, resp. svedka, odvolací súd zdôraznil, že v takom prípade potvrdenia ako prílohy k zmluve o výpožičke mali obsahovať tú formuláciu a identifikáciu hnutelných vecí, ktorá bola vykonaná v deň súpisu 31. júla 2017, ako bola uvedená žalovaným v odvolaní voči pôvodnému rozhodnutiu. Z obsahu spisu však nepochybne vyplýva totožnosť uvedených potvrdení k zmluve o výpožičke s publikovaným súpisom hnutelných vecí zverejnenom v Obchodnom vestníku dňa 11. septembra 2017, a nie s popisom vykonaným správcom dňa 31. júla 2017. Týmto mal odvolací súd za preukázané, že potvrdenia ako prílohy k zmluve o výpožičke nemohli byť vytvorené v danom znení už dňa 31. decembra 2015 a dňa 30. júna 2017, keďže toto znenie bolo vytvorené žalovaným až po dátume súpisu zo dňa 31. júla 2017 za účelom jeho zverejnenia v Obchodnom vestníku dňa 11. septembra 2017.

20. Odvolací súd poukázal na to, že sa žalobkyňa vylučovacou žalobou domáhala, aby súd vylúčil predmetné hnutelné veci zo súpisu majetku konkurznej podstaty úpadcu tvrdiac, že je ich vlastníkom, keďže uvedené veci nakúpila zo svojich finančných prostriedkov a úpadcovi a manželovi úpadcu (svojmu bratovi) ich poskytla na účel dočasného užívania, na základe zmluvy o výpožičke a jej dvoch príloh. Svoje vlastnícke právo odôvodňovala svedeckými výpoveďami samotného úpadcu (svedkyne) a jej bývalého manžela (svedka), t. j. brata žalobkyne. Vychádzajúc zo súdneho spisu odvolací súd skonštatoval, že žiadne listinné doklady preukazujúce tvrdenie žalobkyne o jej vlastníckom práve predložené neboli. Okresný súd posúdil takto uplatnený nárok za dôvodný vychádzajúc zo svedeckých výpovedí svedkyne, t. j. úpadcu a svedka, t. j. brata žalobkyne a bývalého manžela úpadkyne. S takýmto záverom sa odvolací súd nestotožnil.

21. Odvolací súd upriamil pozornosť na skutočnosť, že ani samotná žalobkyňa nevedela identifikovať

niektoré z predmetov výpožičky, ktoré mali byť v jej vlastníctve, a to kosačku Husqvarna a ani mraziaci box. Argumentáciu žalobkyne, že sa jedná len o dve z viacerých položiek, považoval odvolací súd za irelevantnú, pretože identifikácia a hodnotenie hodnovernosti, na základe otázok žalovaného sa sústredili na individuálne určené veci s najvyššou hodnotou (pri kosačke) zo všetkých 28 hnutelných vecí, pri ktorých je najvyššia pravdepodobnosť ich identifikácie a uvedenia konkrétnych okolností ich nadobudnutia. Pozornosti odvolacieho súdu neuniklo, že ani svedkyňa v postavení úpadcu nebola spôsobilá identifikovať jeden z viacerých predmetov, a to kosačku, ktorú identifikovala úplne odlišnou značkou aj inou farbou. Súd prvej inštancie uviedol vo vzťahu k nesprávnej identifikácii kosačky žalobkyňou a svedkyňou, že podľa svedka boli vo výpožičke celkovo tri kosačky.

22. Opačný názor ako súd prvej inštancie zaujal odvolací súd v napadnutom rozhodnutí v súvislosti s nesprávnym stotožnením a identifikáciou mraziaceho boxu zn. Liebherr samotnou žalobkyňou ako tvrdým vlastníkom, ktoré nepovažuje odvolací súd za nepodstatné a bezpredmetné. Dôraz odvolací súd kladol na to, že výsluch smeroval na identifikáciu tých hnutelných vecí, ktoré mali byť vo výpožičke u úpadcu, ktorých vlastníkom mala byť žalobkyňa a ktoré boli predmetom konania o ich vylúčení z podstaty. Žiadna chladnička s mrazničkou, s ktorou si mala žalobkyňa pomýliť identifikáciu s mraziacim boxom, nebola uvedená ako súčasť výpožičky podľa zmluvy o výpožičke a jej príloh. Odvolací súd tak vzhľadom ako dôvodnú pochybnosť o tom, ktoré veci považovala žalobkyňa za veci v jej vlastníctve, keď ako vlastníčka nevedela identifikovať ani tie individuálne určené veci, ktoré mali z vykonaného súpisu najvyššiu hodnotu.

23. Za podstatné považoval odvolací súd to, že zmluvu o výpožičke a jej prílohy vypracovala žalobkyňa spoločne so svojím bratom (svedkom) a jeho bývalou manželkou (úpadcom). Uvedené doklady mohli tieto spriaznené osoby vypracovať kedykoľvek pri vzájomnom spolupôsobení. To znamená, že sa nejednalo o dôkaz nezávislý od vôle a konania týchto zúčastnených blízkych osôb.

24. Odvolací súd vylovil záver, že v predmetnom konaní žalobkyňa nepreukázala bez zásadných pochybností existenciu vlastníckeho práva na základe sporných a rozporných svedeckých výpovedí, ako aj na základe spochybneného dokladu zmluvy o výpožičke preukazujúcej titul oprávnenej držby týchto vecí na strane úpadcu.

25. Na doplnenie odvolací súd uviedol, že existencia vlastníckeho práva, a to aj v prípade vyriešenia tejto otázky ako prejudiciálnej musí byť založená na takých skutkových zisteniach, ktoré neumožňujú odlišný záver ako ten, že konkrétna osoba je vlastníkom týchto vecí. Ak žalobkyňa tvrdila, že ich vlastníkom je, mala bez zásadných pochybností preukázať toto svoje tvrdenie, resp. ak by aj pochybnosti vznikli, mali byť tak nepodstatné, že by nebránili vylúčeniu vecí zo súpisu konkurznej podstaty na úkor všetkých veriteľov úpadcu. Takúto nepochybnosť a jednoznačnosť dôkazov žalobkyňa v konaní nepreukázala, čím neuniesla dôkazné bremeno tvrdenia o existencii vlastníckeho práva k predmetným veciam.

26. S poukazom na skutočnosť, že žiaden objektívny dôkaz v listinnej alebo inej podobe existujúci nezávisle od spriaznených osôb žalobkyne, úpadcu a svedka predložený v konaní nebol, ako aj spornú a protichodnú svedeckú výpoveď samotného úpadcu a žalobkyne pri identifikácii najhodnotnejších vecí, odvolací súd mal za sporný aj právny titul tvrdenej oprávnenej držby u úpadcu (logicky nemožná zhodnosť súpisu zverejneného úpadcom v obchodnom vestníku s potvrdeniami, ktoré ho dátumovo predchádzali). Vzhľadom na uvedené podľa názoru odvolacieho súdu nebolo možné vyhodnotiť dôkaznú situáciu v súdnom konaní tak, že žalobkyňa preukázala existenciu svojho vlastníckeho práva. Svedecké výpovede boli rozporné s nemožnosťou identifikácie žalobkyňou ako vlastníkom a úpadcom ako držiteľom najhodnotnejších vecí, predložený listinný doklad takisto vyvoláva a vzbudzuje pochybnosti o dátume jeho vyhotovenia a jeho obsahu, pričom obsah výpožičky je sporný, na základe samotnej výpovede svedka, keď ďalšie dve kosačky neboli zahrnuté do potvrdení k zmluve o výpožičke, pričom svedkyňa dokonca uviedla, že žiadne ďalšie kosačky predmetom výpožičky od žalobkyne neboli.

27. Existencia zásadných rozporov vo svedeckých výpovediach mala podľa odvolacieho súdu za následok vznik takých pochybností, vzhľadom, na ktoré nebolo možné dospieť k záveru o unesení

dôkazného bremena pri tvrdení žalobkyne, že je vlastníkom vyššie uvedených 28 hnuteľných vecí. Námietky prezentované žalovaným vyhodnotil odvolací súd ako dôvodné a nakoľko neboli dané dôvody na zrušenie ani potvrdenia napadnutého rozhodnutia, odvolací súd v zmysle § 388 C. s. p. prvú výrokovú vetu napadnutého rozhodnutia zmenil tak, že žalobu o vylúčenie hnuteľných vecí zo súpisu konkurznej podstaty úpadcu zamietol ako nedôvodnú pre neunesenie dôkazného bremena zo strany žalobkyne o existencii vlastníckeho práva k 28 hnuteľným veciam.

28. S prihliadnutím na úspešnosť žalovaného v odvolacom konaní odvolací súd zmenil aj druhú výrokovú vetu napadnutého rozhodnutia a v zmysle § 255 ods. 1 C. s. p. priznal žalovanému ako strane úspešnej v konaní voči žalobkyni nárok na náhradu trov prvostupňového konania v celom rozsahu.

29. Proti rozsudku odvolacieho súdu podala žalobkyňa (ďalej aj ako „dovolateľka“) prostredníctvom svojho právneho zástupcu dovolanie, ktorého prípustnosť odôvodnila tým, že jej súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (ust. § 420 písm. f/ C. s. p.).

30. Podstatná dovolacia argumentácia žalobkyne sa týkala nedodržania podmienok odvolacím súdom pre uskutočnenie pojednávania konaného dňa 15. októbra 2020, ktorého sa žalobkyňa nezúčastnila, rovnako ako svedok. Dovolateľka uviedla, že sa o svojom predvolaní na pojednávanie nedozvedela, ani od svojho vtedajšieho právneho zástupcu, nakoľko sa od 6. júla 2020 (uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 8. júla 2020 pod sp. zn. 0Tp/153/2020 - kópia na č. l. 319 - 322 spisu), a teda aj v čase doručovania predvolania na uvedené pojednávanie, nachádzala vo väzbe. Nakoľko dovolateľka nemala vedomosť o nariadenom pojednávaní, kde sa mal zo strany odvolacieho súdu uskutočniť jej výsluch v rámci zopakovania dokazovania, nebola na ňom prítomná a nemohla sa ani ospravedlniť. Väzba začala vo vzťahu k dovolateľke a svedkovi plynúť odo dňa 6. júla 2020. V rámci dovolania žalobkyňa tvrdila, že s ohľadom na to, že sa nachádzala rovnako, ako aj svedok v čase doručovania predvolaní na dané pojednávanie, vo väzbe a jej vtedajší právny zástupca o tejto skutočnosti odvolací súd na pojednávaní informoval, nemohli im byť predvolania riadne doručené. Dovolateľka skonštatovala, že odvolací súd nemal uskutočniť pojednávanie v jej neprítomnosti a v neprítomnosti svedka, pretože sa o tomto nedozvedeli, z dôvodu ich väzobného trestného stíhania. Uvedený postup odvolacieho súdu, kedy neboli splnené zákonom vyžadované podmienky pre riadne predvolanie žalobkyne a svedka, vyhodnotila žalobkyňa ako naplnenie dovolacieho dôvodu podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p. Dovolateľka zhrnula, že konaním odvolacieho súdu v rozpore s ustanoveniami vzťahujúcimi sa na predvolanie strany sporu a svedka, došlo k znemožneniu žalobkyni a svedka, aby sa zúčastnili predmetného pojednávania a mohli sa aktívne brániť, čím došlo k zásahu zo strany odvolacieho súdu do jej práva na spravodlivé súdne konanie.

31. Pod dovolací dôvod v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p. dovolateľka subsumovala aj postup odvolacieho súdu, ktorý pri odôvodnení napadnutého rozsudku vychádzal okrem iného aj zo svedeckých výpovedí (žalobkyne a svedka) uskutočnených pred súdom prvej inštancie bez toho, aby zopakoval tieto výpovede v rámci odvolacieho konania, resp. prečítal všetky podstatné listinné dôkazy. Zopakovanie dokazovania odvolací súd uskutočnil len v prípade svedeckej výpovede svedkyne. Dovolateľka vyjadrila svoj nesúhlas s porovnávaním výpovedí (žalobkyne, svedka a svedkyne) uskutočnených v prvoinštančnom konaní, pokiaľ tieto neboli vykonané aj v konaní pred odvolacím súdom. Za daných okolností podľa dovolateľky odvolací súd nemohol vychádzať zo zmeneného skutkového stavu, ktorý ustálil súd prvej inštancie.

32. V rámci svojej argumentácie dovolateľka upriamila pozornosť aj na to, že odvolací súd pri formovaní svojho rozhodnutia vychádzal aj z listinných dôkazov, ktoré však na pojednávaní konanom dňa 15. októbra 2020 neboli priamo vykonané, konkrétne sa jednalo o potvrdenia k zmluve o výpožičke a samotnú zmluvu o výpožičke. Prečítanie podstatných častí zmluvy o výpožičke odvolacím súdom nepovažuje dovolateľka za dostačujúce, keď odvolací súd nepristúpil k zopakovaniu dokazovania vo vzťahu k listinným dôkazom, ktoré boli vymenované súdom prvej inštancie. Uvedený postup odvolacieho súdu kvalifikovala dovolateľka ako porušenie povinnosti zopakovať dokazovanie na

odvolacom pojednávani.

33. V závere dovolateľka navrhla dovolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušil a mu vrátil na ďalšie konanie. Alternatívne navrhla, aby dovolací súd zrušil spolu s rozsudkom odvolacieho súdu aj rozsudok súdu prvej inštancie a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

34. K dovolaniu žalobkyne sa vyjadril prostredníctvom svojho právneho zástupcu žalovaný, ktorý má za to, že odvolací súd postupoval vo veci riadne a v súlade so všetkými zásadami, ktoré boli prijaté Civilným sporovým poriadkom. Žalovaný upozornil, že odvolací súd doručoval predvolanie právneho zástupcovi žalobkyne, v ktorom mu zároveň uložil povinnosť zabezpečiť prítomnosť žalobkyne na pojednávaní. Predmetné predvolanie právny zástupca žalobkyne riadne prevzal. Predvolanie na termín pojednávania žalobkyňa neprevzala v úložnej lehote. Dôraz žalovaný kladol na skutočnosť, že právny zástupca žalobkyne, napriek súdom uloženou povinnosti, nezabezpečil prítomnosť žalobkyne na pojednávaní, pričom o väzbe žalobkyne mal podľa jeho vyjadrenia vedomosť približne mesiac pred termínom nariadeného pojednávania. Právny zástupca žalobkyne však vo vzťahu k súdu nevykonával žiadny včasný úkon, ktorým by ho informoval o väzbe žalobkyne, nenavrhoval vykonanie týchto dôkazov a ani nepožiadaval o odročenie pojednávania. Žalovaný zhodne s odvolacím súdom poukázal na skutočnosť, že v podaní zo dňa 9. mája 2018 výsluch žalobkyne a svedka navrhovala samotná žalobkyňa, a to na preukázanie svojich tvrdení, čo bolo dôvodom, prečo odvolací súd mienil zopakovať dokazovanie ich výsluchom. Nakoľko však právny zástupca žalobkyne nekonal ako bolo vyššie uvedené, odvolací súd postupoval podľa názoru žalovaného v súlade so zásadami Civilného sporového poriadku.

35. S prihliadnutím na uvedené žalovaný skonštatoval, že odvolací súd svojim procesným postupom nijako žalobkyňu neznemožnil realizovať jej patriace procesné práva a už vôbec nie v rozsahu, v ktorom by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Na doplnenie žalovaný uviedol, že žalobkyňa výlučne svojim správaním neuniesla dôkazné bremeno v konaní a opomenula vyvíjať aktivitu, na ktorú bola v zmysle Civilného sporového poriadku povinná, pokiaľ chcela byť v spore úspešná. Žalovaný preto navrhoval, aby dovolací súd dovolanie žalobkyne zamietol.

36. Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (ďalej aj ako „dovolací súd“) [ust. § 35 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C. s. p.“)], po zistení, že dovolanie podala včas žalobkyňa v súlade s ust. § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (ust. § 443 C. s. p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalobkyne je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (ust. § 447 písm. c/ C. s. p.).

37. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

38. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou, ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia, ktorých občianskoprávny súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Ako už Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatoval vo viacerých skorších rozhodnutiach (por. napr. sp. zn. 1Cdo/113/2012, 2Cdo/132/2013, 3Cdo/18/2013, 4Cdo/280/2013, 5Cdo/275/2013, 6Cdo/107/2012, 7Cdo/92/2012), dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie. Tejto mimoriadnej povahy dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti.

39. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že

dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže dovolacie konanie uskutočniť, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (k tomu viď napr. III. ÚS 474/2017).

40. V zmysle ust. § 420 C. s. p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo, ktorým sa konanie končí, ak v konaní došlo k niektorej z procesných vád, ktoré sú vymenované v ust. § 420 písm. a/ až f/ C. s. p.: a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd alebo f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

41. Základným (a spoločným) znakom všetkých rozhodnutí odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p., je to, že ide buď o rozhodnutie vo veci samej, alebo o rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. V prípade, že dovolateľ vyvodzuje prípustnosť svojho dovolania z ustanovenia § 420 C. s. p., dovolací súd skúma primárne, či ide o rozhodnutie v ňom uvedené; k preskúmaniu opodstatnenosti argumentácie dovolateľa o existencii procesnej vady konania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. pristupuje dovolací súd len vtedy, ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu uvedenému v tomto ustanovení. Ak je dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu, ktoré nie je rozhodnutím vo veci samej, ani rozhodnutím, ktorým sa konanie končí, je z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 420 písm. a/ až f/ C. s. p. irelevantné, či k dovolateľom namietanej procesnej vade došlo, alebo nedošlo.

42. Podľa ust. § 431 ods. 1 a 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa ust. § 420 C. s. p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

43. Zo samej podstaty dovolania ako mimoriadneho opravného prostriedku vyplýva, že právnu úpravu, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých možno na podklade dovolania výnimočne prelomiť záväznosť a nezmeniteľnosť rozhodnutia súdu predstavujúceho už res iudicata, nemožno interpretovať rozširujúco. Narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená (meritórnym rozhodnutím), musí byť vyvážené sprísnenými podmienkami prípustnosti - to platí o všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch.

44. Vo vzťahu k prípustnosti dovolania v rozhodovanom spore dovolací súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ako má dovolateľ svoje dovolanie odôvodniť.

45. Podľa ust. § 431 ods. 1 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (ods. 2).

46. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (ust. § 440 C. s. p.). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj ust. § 428 C. s. p.). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa ust. § 447 písm. f/ C. s. p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (ust. § 420 C. s. p. v spojení s ust. § 431 ods. 1 C. s. p.). V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

47. Dovolateľka prípustnosť svojho dovolania vyvodzuje z ust. § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí),

ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a) zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia.

48. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky.

49. Z práva na spravodlivý súdny proces, ale pre procesnú stranu nevyplyva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

50. Pod pojmom „procesný postup“ sa rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra pojednania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a măriaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R129/1999). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnú rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

51. Z obsahu dovolania je zrejmé, že dovolateľka vytýkala odvolaciemu súdu nesplnenie podmienok na uskutočnenie jej výsluchu a výsluchu svedka, a to nie z dôvodu ich neospravedlnenej neúčasti na pojednávaní nariadenom na 15. októbra 2020, ale z dôvodu nesplnenia zákonom vyžadovaných podmienok pre riadne predvolanie žalobkyne a svedka. S prihliadnutím k tomu, že považoval odvolací súd za potrebné zopakovať dokazovanie za účelom zmeny rozhodnutia súdu prvej inštancie, dovolateľka vyhodnotila splnenie riadneho predvolania žalobkyne a svedka ako nevyhnutnú podmienku pre ďalšie konanie. Nakoľko podmienky predvolania splnené neboli tak vo vzťahu k žalobkyni ako ani vo vzťahu k svedkovi, podľa dovolateľky odvolací súd nemal otvoriť pojednávanie, resp. po vypočutí svedkyne mal pojednávanie odročiť na iný termín.

52. Ďalšia argumentácia žalobkyne v dovolaní sa týkala toho, že odvolací súd mal záujem na pojednávaní zopakovať dokazovanie z dôvodu, že súd prvej inštancie dospel, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam. Tým, že odvolací súd na nariadené pojednávanie predvolával žalobkyňu, svedka a svedkyňu, podľa názoru dovolateľky tak určil rozsah dokazovania, ktoré bolo potrebné zopakovať. Napriek potrebe vypočutia žalobkyne a svedka sa predvolanie uskutočnilo v rozpore s ustanoveniami o predvolaní, v dôsledku čoho bolo žalobkyni znemožnené zúčastniť sa predmetného pojednávania, kde by sa aktívne bránila, a teda bolo zasiahnuté do jej práva na spravodlivé súdne konanie.

53. Dovolaťka rovnako namietala, že odvolací súd v rámci zopakovania dokazovania nesprávne vychádzal aj z výpovedí žalobkyne a svedka uskutočnených v konaní pred súdom prvej inštancie bez zopakovania výsluchu žalobkyne a svedka v odvolacom konaní. Pozornosť dovolateľka upriamila na to, že ako jediné dokazovanie, ktoré bolo podľa nej zopakované, bola svedecká výpoveď svedkyne. Obrana dovolateľky spočívala aj v tom, že bez ohľadu na názor strán konania odvolací súd bol povinný opakovane vykonať dokazovanie aj potrebnými listinnými dôkazmi, ktoré vykonal súd prvej inštancie.

54. Dovolať súd považuje za potrebné predovšetkým upriamiť pozornosť na doručovanie predvolania vtedajšiemu právnemu zástupcovi žalobkyne, žalobkyni a svedkovi. Predvolanie (č. 1. 241 spisu), ktoré bolo doručované elektronicky vtedajšiemu právnemu zástupcovi žalobkyne obsahovalo požiadavku, aby

bola zabezpečená prítomnosť žalobkyne na pojednávaní v zmysle ust. § 384 C. s. p. s tým, že na pojednávaní bude vykonaný výsluch žalobkyne a svedkov. Doručenie tohto predvolania právneho zástupcovi žalobkyne sa podľa doručky (č. l. 248 spisu) uskutočnilo dňa 23. septembra 2020 o 15:46 hod.

55. Podľa ust. § 32 ods. 1 zákona č. 305/2013 Z. z. o elektronickej podobe výkonu pôsobnosti orgánov verejnej moci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o e-Governmente“), uložením elektronickej úradnej správy sa rozumie okamih, odkedy je elektronická úradná správa objektívne dostupná prijímateľovi v elektronickej schránke adresáta.

56. Podľa ust. § 32 ods. 2 zákona o e-Governmente, úložnou lehotou na účely tohto zákona je lehota, počas ktorej je uložená elektronická úradná správa považovaná za nedoručenú. Úložná lehota je 15 dní odo dňa nasledujúceho po dni uloženia elektronickej úradnej správy, ak osobitný predpis neustanovuje inú lehotu.

57. Podľa ust. § 32 ods. 5 písm. b/ zákona o e-Governmente, elektronická úradná správa, vrátane všetkých elektronických dokumentov, sa považuje za doručenie, ak nie je adresátom orgán verejnej moci a doručuje sa do vlastných rúk, dňom, hodinou, minútou a sekundou uvedenými na elektronickej doručke alebo márnym uplynutím úložnej lehoty podľa toho, ktorá skutočnosť nastane skôr, a to aj vtedy, ak sa adresát o tom nedozvedel.

58. Predvolanie (č. l. 241 spisu) bolo okrem právnych zástupcov sporových strán doručované dňa 9. septembra 2020 vo forme elektronickej úradnej správy aj priamo žalobkyni (do jej elektronickej schránky). Na č. l. 249 spisu sa nachádza informácia o tom, že dňa 25. septembra 2020 o 00:11 hod. bola správa úspešne doručená, nakoľko došlo k uplynutiu úložnej lehoty rozhodnutia do vlastných rúk s fikciou doručenia k “43CoKR/26/2020-241-Ba (T: 15.10.2020“. Zo znenia príslušných ustanovení zákona o e-Governmente vyplýva, že aj keď sa žalobkyňa o doručovanom predvolaní na pojednávanie nedozvedela, uplynutím 15-dňovej úložnej lehoty sa vzhľadom na fikciu doručenia považovala elektronická zásielka za doručenie.

59. V súvislosti s doručovaním predvolania svedkovi (č. l. 244 spisu) dovolací súd zo spisu zistil, že toto bolo svedkovi doručované v listinnej podobe. Odvolací súd predvolanie svedka odoslal dňa 10.09.2020 s tým, že zásielka mala podacie číslo: SK015826747SK. Dovolací súd vychádzajúc okrem iného aj z informácii z portálu Slovenská pošta - Sledovanie zásielok (posta.sk) konštatuje, že zásielka bola 14. septembra 2020 uložená na pošte Banská Bystrica 1 z dôvodu, že adresát bol nezastihnutý. Z informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu (č. l. 246 spisu) vyplýva, že predvolanie bolo svedkovi doručené dňa 18. septembra 2020.

60. Podľa ust. § 31a ods. 1 zákona o e-Governmente, orgán verejnej moci za podmienok podľa odsekov 11 a 12 odošle elektronický úradný dokument prostredníctvom modulu elektronického doručovania správcovi modulu elektronického doručovania, ktorý prostredníctvom modulu elektronického doručovania bezodkladne zabezpečí jeho doručenie do elektronickej schránky adresáta, a ak elektronická schránka adresáta nie je aktivovaná, zabezpečí jeho doručenie adresátovi v listinnej podobe prostredníctvom poštového podniku, spôsobom podľa osobitného predpisu upravujúceho konanie v danej veci. Vyhotovenie listinnej podoby elektronického úradného dokumentu zabezpečí správca modulu elektronického doručovania vo forme listinného rovnopisu elektronického úradného dokumentu podľa odseku 2.

61. Podľa ust. § 31a ods. 2 zákona o e-Governmente, listinným rovnopisom elektronického úradného dokumentu je vyhotovenie elektronického úradného dokumentu, vrátane jeho príloh, v listinnej podobe vrátane identifikácie toho, kto elektronický úradný dokument autorizoval a informácie o spôsobe autorizácie a čase autorizácie.

62. Podľa ust. § 31a ods. 6 zákona o e-Governmente, ak ide o doručovanie podľa odseku 1, poštový

podnik potvrdzuje doručenie formou informácie o výsledku doručenia. Informáciu o výsledku doručenia, potvrdzujúcu moment doručenia, alebo dôvody nedoručenia zasiela správca modulu elektronického doručovania bezodkladne do elektronickej schránky orgánu verejnej moci, a to v štruktúrovanej forme. Informácia o výsledku doručenia musí obsahovať jednoznačnú identifikáciu elektronického úradného dokumentu, ktorý bol vo forme listinného rovnopisu doručovaný. Ak poštový podnik zistí, že informácia o výsledku doručenia nie je úplná alebo správna, bezodkladne ju zruší, doplní alebo opraví; ustanovenia druhej a tretej vety sa použijú rovnako.

63. Podľa ust. § 31a ods. 7 zákona o e-Governmente, ak sa podľa osobitného predpisu vyžaduje vytvorenie osobitnej listinnej písomnosti, potvrdzujúcej doručenie, je táto povinnosť splnená dorúčením informácie o výsledku doručenia.

64. K argumentácii žalobkyne ohľadom jej väzobného stíhania v čase doručovania predvolania, dovolací súd uvádza, že s prihliadnutím na znenie príslušných ustanovení zákona o e-Governmente týkajúcich sa fikcie doručenia elektronickej úradnej správy, žalobkyňou tvrdené väzobné stíhanie v rozhodnom čase, nepredstavuje relevantný dôvod, pre ktorý by predvolanie nemohol odvolací súd považovať za doručené.

65. K žalobkyňou tvrdenému väzobnému stíhaniu svedka v čase doručovania predvolania a spochybňovaniu prevzatia predvolania samotným svedkom, resp. osobou na to oprávnenou, dovolací súd uvádza, že odvolací súd, pri konštatovaní doručenia predvolania na pojednávanie svedkovi, správne a v súlade so zákonom vychádzal z údajov obsiahnutých v informácii o výsledku doručenia listinného rovnopisu (č. l. 246 spisu).

66. Dovolací súd ďalej poukazuje na zápisnicu z pojednávania uskutočneného dňa 15. októbra 2020, kde sa dostavil vtedajší právny zástupca žalobkyne v substitúcii advokátskeho koncipienta, žalovaný, právny zástupca žalovaného a svedkyňa. Zo zápisnice vyplýva, že odvolací súd zisťoval dôvod neprítomnosti žalobkyne na pojednávaní. Týmto dôvodom malo byť, že sa žalobkyňa spolu so svedkom mali toho času nachádzať vo väzbe. Odvolací súd bez toho, aby mal vedomosť, od kedy sa žalobkyňa a svedok nachádzali vo väzbe skonštatoval, že svedok prevzal predvolanie na termín pojednávania podľa doručenky v spise č. l. 246 dňom 18. septembra 2020 a žalobkyňa predvolanie na termín pojednávania síce neprevzala v odbernej lehote podľa doručenky na č. l. 249, ale dňom 25. septembra 2020 sa toto predvolanie považovalo za doručené.

67. Podľa ust. § 384 ods. 1 C. s. p. ak má odvolací súd za to, že súd prvej inštancie dospel, na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, dokazovanie v potrebnom rozsahu zopakuje sám.

68. Dovolací súd má za to, že aj keď odvolací súd videl potrebu v opätovnom vypočutí okrem svedkyne aj vo vypočutí žalobkyne a svedka, v prípade doručenia predvolania žalobkyňi sa fikcia doručenia uplatnila v súlade so zákonom. Pri doručení predvolania svedkovi, kedy sa tento mal v rozhodnom čase nachádzať vo väzbe, nebolo podľa dovolacieho súdu úlohou odvolacieho súdu zisťovať, ak mal zo spisu za preukázané doručenie predvolania vychádzajúc z informácie o výsledku doručenia listinného rovnopisu (č. l. 246 spisu), či si toto predvolanie prevzal svedok osobne, alebo či osoba, ktorá predvolanie prevzala v mene svedka, bola na to splnomocnená a oprávnená.

69. Okrem doručenia predvolaní žalobkyňi a svedkovi, dovolací súd zhodne ako odvolací súd zobral do úvahy, že predvolanie na pojednávanie bolo preukázateľne doručené aj právnenému zástupcovi žalobkyne. Zo zápisnice z pojednávania vyplýva, že právny zástupca žalobkyne sa o jej väzobnom stíhaní a väzbe svedka dozvedel zhruba v období 1 mesiaca pred pojednávaním. Odvolací súd sa na pojednávaní dopytoval právneho zástupcu žalobkyne, z akého dôvodu neinformoval súd o tom, že sa žalobkyňa z dôvodu väzby nebude môcť zúčastniť na pojednávaní, hoci bol ako právny zástupca žalobkyne informovaný v predvolaní, že bude vykonaný jej výsluch ako aj výsluch svedkov. Na túto otázku súdu právny zástupca žalobkyne uviedol, že pravdepodobným dôvodom, prečo túto informáciu odvolaciemu súdu neposkytol, bolo, že nemal informáciu o dôvode väzby. Ako informáciu sprostredkovanú uviedol

právny zástupca žalobkyne na pojednávaní, že ako žalobkyňa a rovnako tak aj svedok sú vo väzbe.

70. Vzhľadom na uvedené odvolací súd prijal uznesenie, že dôkaz výsluchom žalobkyne a výsluchom svedka nevykoná s tým, že o dôvode nevykonania týchto dôkazov súd stručne oboznámil prítomné strany. Právni zástupcovia sporových strán ďalšie návrhy na vykonanie dokazovania neuviedli, preto odvolací súd prijal uznesenie, ktorým vyhlásil dokazovanie za skončené.

71. Na pojednávaní odvolací súd skonštatoval, že v zmysle ust. 204 C. s. p. všetky listinné doklady nachádzajúce sa v súdnom spise boli stranám sporu doručené, pričom ich obsah sporný nebol. Následne odvolací súd pristúpil k prečítaniu listinného dôkazu podľa § 384 C. s. p., a to zmluvy o výpožičke, konkrétne prečítaním jej podstatných náležitostí. Na výzvu odvolacieho súdu právni zástupcovia sporových strán uviedli, že obsah všetkých ďalších listín im je známy a netrvali na tom, aby ich odvolací súd prečítal a vykonal týmto spôsobom dokazovanie listinnými dokladmi.

72. Na základe uvedených skutočností dovolací súd vyhodnotil postup odvolacieho súdu ako správny, keď zopakoval dokazovanie z dôvodu nesprávnych skutkových zistení, ku ktorým dospel súd prvej inštancie na základe vykonaných dôkazov. V rámci zopakovania dokazovania odvolací súd vykonal výsluch svedkyne, ktorá sa dostavila na pojednávanie a prečítal podstatné náležitosti zmluvy o výpožičke. Odvolací súd mal snahu prečítať a vykonať aj všetky ostatné listinné dôkazy, ale keďže ich obsah bol právnym zástupcom sporových strán známy a nebol sporný, odvolací súd tak neurobil aj s prihliadnutím k tomu, že na uvedenom postupe netrvali. Okrem dokazovania vykonaného priamo odvolacím súdom, odvolací súd vychádzal aj z dokazovania, ktoré v ostatnej časti uskutočnil súd prvej inštancie, pretože toto odvolací súd považoval za postačujúce na rozhodnutie o nároku žalobkyne.

73. Aj keď mal odvolací súd záujem vypočuť opätovne žalobkyňu a svedka, uvedené dôkazy nevykoná, nakoľko sa pojednávania nezúčastnili aj keď mali predvolanie na pojednávanie vykázané ako doručené. Napriek účasti právneho zástupcu žalobkyne na pojednávaní, ktorý mal vedomosť o väzobnom stíhaní žalobkyne a svedka, tento pred pojednávaním uvedené včas odvolaciemu súdu neoznámil, nenavrhol vykonanie týchto dôkazov a za tým účelom ani nepožiadala o odročenie pojednávania. S prihliadnutím na všetky uvedené skutočnosti odvolací súd aj s poukazom na procesnú zodpovednosť žalobkyne za unesenie dôkazného bremena a zásadu hospodárnosti konania, tieto dôkazy nezopakoval.

74. Na doplnenie dovolací súd zdôrazňuje a poukazuje na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1Obdo/46/2017 a obdobne aj sp. zn. 4Obdo/41/2017, v ktorom uviedol, že „súd v konaní nie je viazaný návrhmi strán na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. Ak súd teda v priebehu konania nevykoná všetky navrhované dôkazy, resp. vykoná iné dôkazy na zistenie skutočného stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p., lebo to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strany mohli uplatniť a boli v dôsledku nesprávneho postupu súdu z nich vylúčení.“

75. Vzhľadom na vyššie uvedené dovolací súd po preskúmaní postupu odvolacieho súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku, dospel k záveru, že nakoľko nedošlo k porušeniu práva žalobkyne na spravodlivý proces v zmysle ust. § 420 písm. f/ C. s. p., argumentácia žalobkyne nebola dôvodná.

76. Dovolací súd preto konštatuje, že dovolanie žalobkyne podľa ust. § 420 písm. f/ C. s. p., nie je procesne prípustné, z ktorého dôvodu jej dovolanie proti napadnutému rozsudku odvolacieho súdu podľa ust. § 447 písm. c/ C. s. p., ako procesne neprípustné odmietol bez toho, aby sa mohol zaoberať dôvodnosťou dovolania.

77. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovaného, rozhodne súd prvej inštancie (§ 262

ods. 2 C. s. p.).

78. Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

**Poučenie:**

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.